కథా కౌముది

నాన్న కూడా అమ్మే! శారద కాశీవఝుల

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

అర్ధరాత్రి నిద్రలోంచి ఉలిక్కిపడి లేచాను.

ఇండియాలో కనుమ పండగ వచ్చేసింది. అమ్మమ్మ వాళ్ళ ఊళ్ళో తెల్లారే లేచి వీధి వీధంతా సందడిగా జరుపుకునే భోగి, సంక్రాంతి గుర్తొచ్చాయి. వారం ముందు నించే మొదలయ్యే కోలాహలం, బంధువుల హడావిడి వల్లే పండగ ఆనందం రెట్టింపు అయ్యేది. అవన్నీ వదులుకుని ఈ దూర దేశం వచ్చినందుకు రోజూ కన్నా ఎక్కువ బాధ ఇలాంటప్పుడు కలుగుతోంది. రెక్కలు కట్టుకుని ఈ క్షణం ఏలూరులో వాలిపోయే అవకాశం ఉంటే ఎంత బావుణ్ణు! ఎన్ని సంవత్సరాలు గడిచినా – ఆ మమతల నెలవులకి వెళ్ళిపోవాలో, ఈ సుఖాలకు లొంగి ఇక్కడే ఉండిపోవాలో అన్న త్రిశంకు శంకలు పోయేలా లేవు.

మంచం మీద నుంచి లేచి, అలవాటైన వ్యసనంతో సెల్ ఫోనుని అందుకుని యధాలాపంగా చూసాను. నాన్న ఫోను నుంచి పద్దెనిమిది మిస్స్ డ్ కాల్స్. నిర్ఘాంతపోయాను. ఎప్పటిలా చెడు ఆలోచనలే ముందు వచ్చాయి, జరగరానిదేమైనా జరిగిందేమో అని. నా గొంతు తడారిపోయింది.

ఒక్క మిస్సెడ్ కాల్ ఇచ్చి వదిలేసే నాన్న, అర్ధరాత్రి పద్దెనిమిదిసార్లు చెయ్యాల్సిన అవసరం ఏమొచ్చింది? పండగకి అందరూ కలిసి, నన్ను తలుచుకుని మాట్లాడదామని ఫోన్ చేశారేమో.

మనసు సర్ది చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తే మెదడు వినట్లేదు.

వణుకుతున్న చేతులతో ఇండియాకి డయల్ చేశాను. అవతల మోగుతున్నంత సేపూ రకరకాల ఊహలతో నాకు తల పగిలిపోయే నొప్పి మొదలయ్యింది. మా చెల్లి ఫోన్ఎత్తింది..

"హల్లో" అన్నాను భయంభయంగా...

"అక్కా...నాన్న" అని గట్టిగా ఏడుపు మొదలెట్టింది. నా మెదడు చల్లబడిపోయింది.

"ఏమైంది" ఏం వినాల్సొస్తుందో అని భయంగా అన్నాను పూడుకుపోతున్న గొంతుతో.

"నాన్నకి రాత్రి హార్ట్ అట్టాక్ వచ్చింది, అమ్మమ్మ వాళ్ళ ఊర్లో ఉన్నాము. నువ్వూ, అన్నయ్యా వచ్చెయ్యండి..నాకు భయంగా ఉంది" వెక్కిళ్ళ మధ్య అతి కష్టం మీద చెప్పింది.

నా గుండె ఆగినంత పనయ్యింది , అనుమానించినదే నిజమయ్యింది.

“నాన్నకి ఏమి కాదు, నేను ఇప్పుడే బయలుదేరుతున్నాను..వచ్చేస్తా..ధైర్యంగా ఉండు..నేను అరగంటకోసారి ఫోన్ చేస్తాను” ఇవన్నీ చాలా సహజం అని నాకు తెలుసు అని ధ్వనించేలా అక్క స్థానంలో బింకంగా జవాబిచ్చాను.

“అన్నయ్యకి కూడా చెప్పు, నాకు వాడి ఫోను అందట్లేదు, త్వరగా వచ్చెయ్యి అక్కా” మళ్ళీ భళ్ళుమంది మా చెల్లి.

“అలాగే,నాన్న వయసు ఐపోతోంది కదా, ఏదో ఒక రోజు ఇలా జరుగుతుందని మనం ముందే ఊహించినదే కదా. నేనూ, అన్నయ్యా వచ్చేస్తున్నాము, నువ్వు జాగ్రత్త” నా దుఖం వింటే దాని ధైర్యం సడలిపోతుందేమో అని స్పందన కోసం ఎదురు చూడకుండా ఫోన్ పెట్టేసి కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

నాన్న... నాన్న!

కల్మషం నిండిన ప్రపంచంలో నిజమైన ప్రేమ అంటే ఏంటో పరిచయం చేసిన రెండో సగం!

ఇల్లు, పిల్లలే ప్రపంచమైన అమ్మది అమాయకపు ప్రేమ – వాళ్ళ కోసం తనకు చేతనైనది ఏదైనా సరే చేసెయ్యాలనీ, కళ్ళ ముందు పిల్లలు ఆనందంగా తిరుగుతుంటే చాలనుకునే ఆరాటం మాత్రమే ఉన్న ప్రేమ.

దేవుడి కన్నా గొప్పదీ, సృష్టి కన్నా అందమైనదీ అమ్మ ప్రేమ!

మరి నాన్నది? పిల్లల భవిష్యత్తు గురించి ఆరాటపడే ప్రేమ. గారాబం చేసి అలుసు ఇస్తే చదువుకుని పిల్లలు బాగుపడరేమో అనే భయం ఉన్న ప్రేమ. ఇంటి బయట ఉండే ప్రపంచంలో తన పిల్లలు బాగా బ్రతకాలని తాపత్రయపడే ప్రేమ. తను పడినట్లు పిల్లలు జీవితంలో కష్టపడకుండా ఉండాలని, ఆపేక్ష అంతా మనసులో దాచేసుకుని, కఠినంగా బాధ్యతలు నేర్పే ప్రేమ.

అందుకే హైదరాబాదు ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయి, తమ్ముడు కర్నాటకలోని మంచి కాలేజీలో చేరాల్సి వచ్చినప్పుడు వెళ్ళి తీరాల్సిందే అని నాన్న పట్టుబట్టాడు. ‘కొడుకు దూరంగా వెళ్ళిపోతాడు, ఎలా బతుకుతాడో, ఇంటి తిండి తినే అదృష్టం లేద’నే బెంగతో అమ్మ వంటింట్లోనే వెక్కి వెక్కి ఏడ్చి నాన్న తిడతారని కళ్ళు తుడుచుని బయటకి వచ్చి, బింకం నటించేది. నేనూ , చెల్లీ ‘హమ్మయ్య! మమ్మల్ని ఏడిపించేవాడు దూరంగా వెళ్తున్నాడ’నుకున్నామే గానీ రెండు రోజుల్లో వాడి వెలితి తెలిసి కలవరించినది గుర్తుంది. అసలు ఈ ఇంట్లో , ఈ ప్రపంచంలో, ప్రత్యక్ష కఠినాత్ముడు నాన్న ఒక్కడే. అందుకే ఏ బెంగా లేకుండా వాడినలా ఇంటికి దూరంగా పంపేసి మామూలుగా ఉంటున్నాడని ఎన్నోసార్లు అనిపించేది.

‘ఇంకొకడికి అవకాశం ఇవ్వకుండా, పవర్ సీట్లో కూచుని మనుషులందరి మీదా అధికారం చెలాయిస్తున్న దేవుడిలాగా, ఇంటిపెద్ద హోదాలో అందరి జీవితాలూ ఈయన ఇష్టానికి శాసిస్తున్నాడు నాన్న’ అంటూ ఎన్నోసార్లు తిట్టుకోవడం గుర్తుంది. ఎంత చదివినా 'ఇంకా బాగా చదవాలి' అని తప్ప 'నువ్వు బెస్ట్' అని మెచ్చుకోని నాన్నని సంతుష్టుడిని చేసే ప్రయత్నం పోను పోను మానుకున్నాను. దహించే పశ్చాత్తాపం తప్ప ప్రాయశ్చిత్తం లేని గతం తాలూకు చెరుపుకోలేని పొరపాట్లు!

మూడు పూటలా మాకు కూడు, గూడు, గుడ్డ, చదువులు, షికార్లు, అనువైన జీవితం మా అందరికీ అమర్చడం కోసం, పొద్దున్న నాలుగింటికి కాఫీ మాత్రం తాగి ఇంట్లోంచి బయటపడి ఎప్పుడో మేమంతా పడుకున్నాక రాత్రి ఒంటిగంటకి ఓపిక లేకుండా వచ్చే నాన్నలో తప్పులు పట్టడం ఎంత అవివేకం! ఆయన స్కూటర్ శబ్దం విని పరిగెత్తుకెళ్ళి పలకరిస్తే రోజంతా పడ్డ శ్రమ మర్చిపోతాడు పాపం అన్న ఊహ కూడా లేకుండా – కష్టం ఆయన బాధ్యత, సుఖం మా హక్కు అన్నట్టు సాగిన మా ప్రవర్తనకి అప్పట్లో పెట్టుకున్న పేరు తెలీనితనం.

అదే చిన్నతనంతో ఇప్పుడు నా పదేళ్ళ కొడుకు ఎప్పుడో ఒకసారి అలిగితే గింజుకునే నాకు, ఏ శిక్ష వేయాలి? ఇంట్లో తప్ప బయటెక్కడా తిండి తినని నాన్న రోజంతా కాఫీలు తాగే నిలదొక్కుకుని ఉద్యోగం చేసి ఉంటాడు అన్నగిల్ట్ ఇన్ని ఏళ్ళ తరువాత వచ్చి ఎవరికి ప్రయోజనం? అవకాశం చేజారిపోయాకే వచ్చే ఈ కొరగాని స్ఫురణలెందుకు?

అదే దుఖంతో, కెనడాలో ఉన్న మా తమ్ముడికి ఫోన్ చేశాను.

“హల్లో..”

“ఆ, అక్కా..ఏంటి ఈ టైంలో పడుకోకుండా”

“చెల్లి ఫోన్ చేసిందిరా..నీకోసం చాలాసార్లు ప్రయత్నించిందిట..నాన్న..” కన్నీళ్ళ మధ్య పూర్తి చెయ్యలేక పోయాను..

”ఏమైందీ..” భయాన్ని అణుస్తున్న వాడి ఆత్రం తెలుస్తోంది.

“రెండోసారి గుండెనొప్పి వచ్చిందిట, మనం బయల్దేరాలి రా”

రెండు క్షణాల నిశ్శబ్దం తరువాత "ధైర్యంగా ఉండు..ఊహించినదే కదా ఏదో ఒక రోజు వినాల్సొస్తుంది అని! నేనిప్పుడే బయల్దేరుతున్నాను..నువ్వు టెన్షన్ పడకుండా జాగ్రత్తగా రా ” ఏడ్చే స్వాతంత్ర్యం లేని మగవాడిలా ఎప్పటిలా వాడు దుఖం ఆపుకుని నాకు ధైర్యం చెప్పాడు. ఫోన్ పెట్టేశాక వాడెంత బాధపడతాడో నాకు తెలుసు. నాన్నని చూసి నేర్చుకున్నదే. మనసులో ఎంత బాధ ఉన్నా, పెద్దగా లేనట్టు నటిస్తూ ఇంట్లో మిగతావారికి ధైర్యం చెప్పడం.

ఇండియాలో మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట అయ్యుంటుంది. నా ఆలోచనలకు బలవంతంగా ఆనకట్ట వేసి మళ్ళీ చెల్లికి ఫోన్ చేశాను "కృష్ణకి చెప్పాను అపర్ణా. వాడూ నేనూ బయల్దేరుతున్నాం. నాన్నకి ఎలా ఉంది"

"ఈ పల్లెటూరులో హార్ట్ స్పెషలిస్టులు లేరుట. విజయవాడ తీసుకెళ్ళమంటున్నారు. మూడు గంటలు ప్రయాణం. రోడ్ మీద నిలబడి ఉన్నాం అక్కా.ఆక్సిజెన్ సిలిండెర్లు ఉన్నవాన్ కావాలిట, ఎక్కడా లేవు. మావయ్య పరిగెడుతున్నాడు" ఎన్ని గంటల నుంచీ ఏడుస్తోందో దాని గొంతు బొంగురు పోయి మాట్లాడలేక పోతోంది.

నాకు మళ్ళీ దుఖం వచ్చింది. కొద్దో గొప్పో మా ముగ్గిరికీ అమ్మనీ, నాన్ననీ బాగా చూసుకునే స్తోమత వచ్చేసరికీ ఆరోగ్యం పాడయ్యి చెల్లి ఒక్కత్తీ దగ్గిరుండగానే, అమ్మ కూడా ఆసుపత్రికి తీసుకెళుతుండగా చనిపోయింది. ముగ్గురిలో చిన్నదయినా అపర్ణకొచ్చిన కష్టం చూస్తే, మరింత క్షోభగా ఉంది.

"భయపడకు అపర్ణా. కనుమ పండగ కదా, ఎవరో ఒకళ్ళు దొరుకుతారు. బస్ స్టాండుల్లో ఉంటారేమో" దూరంగా కూచుని సలహా చెప్పడం ఎప్పుడూ తేలికే.

"ఆ..అన్ని చూస్తున్నాం..ఎంత డబ్బైనా ఇస్తాం, తీసుకెళ్ళండని అడుక్కుంటున్నా ఒక్కళ్ళూ దొరకట్లేదు..త్వరగా వెళితే నాన్న బతుకుతాడేమో అక్కా...భయంగా ఉంది వెళ్ళగలమో లేదో" దాని ఏడుపు ఆగట్లేదు. పాతికేళ్ళు పెంచిన తండ్రిని అలా గుండె పట్టుకుని విలవిల్లాడుతుండగా చూస్తూ, స్తిమితంగా చెయ్యవలసిన పనులు ఆలోచించడానికి చాలా నిబ్బరం కావాలి.

"నాన్నకి ఏం కాదు. ఆయనకి విల్ల్ పవర్ ఎక్కువ అని డాక్టర్లు ఎన్నోసార్లు చెప్పలేదూ? మేము వచ్చేస్తున్నాం, ఆయనకేం కాదు" నాకు నేనే మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్పుకుంటున్నట్లుగా అని పెట్టేశాను..

ఎంతసేపు మాట్లాడినా దాన్ని ప్రశ్నలు అడిగి ఇంకా క్షోభపెట్టడం కన్నా ఏం ఉండదు. క్రృష్ణ కూడా ఫోన్ చేస్తాడు, మళ్ళీ అవే జవాబులన్నీ చెప్తూ అది బాధ పడాలి. ఫోన్ బ్యాటెరీ దారిలోకి సరిపడ ఉందో లేదో!

చేయక తప్పని విధిలా పెట్టె సర్దడానికి లేచాను. ఏం పెట్టుకోవాలో గుర్తురావట్లేదు. అన్నిటికన్నా పాస్పోర్ట్ ముఖ్యమని తోచింది. చేతికందిన కాసిని బట్టలు పెట్టుకున్నాను. టిక్కెట్ కొనాలని గుర్తొచ్చింది. ఎక్కడికి? ఏలురు. కాదు హైదరాబాద్ ఇంటికి. కాదు విజయవాడకి కదా? బుర్ర పని చెయ్యడం లేదు. అజెంట్ కి ఫోన్ చేసి వివరాలు చెప్పాను. వాడెంత రాటుదేలి ఉన్నాడో పాపం, నేను వెక్కిళ్ళ మధ్య ఏడుస్తూ చెప్తుంటే ఓపిగ్గా రాసుకున్నాడు.

"ఇలాంటి మెడికల్ ఎమెర్జెన్సీకి కొంచెం డిస్కౌంట్ ఉంది మేడం"

మనస్కరించలేదు, అసలా పదమే నచ్చలేదు. "వద్దు. మై డాడ్ విల్ల్ బి ఫైన్"

పిల్లల రూంలోకి వచ్చాను. పదేళ్ళ ప్రబంధ్ లౌకిక సమస్యలతో నిమిత్తం లేకుండా అమాయకంగా నిద్రపోతున్నాడు. అమ్మమ్మతో ఆడుకునే అవకాశం రాని వాడి చిన్నతనపు జ్ఞాపకాల్లో కాస్తో కూస్తో ఉన్నది తాతయ్యతో ఆటపాటల అనుబంధమే. ఆయనకీ ప్రబంధ్ కీ జరిగే క్రమశిక్షణ పోరులో, నా పరిస్తితి అడకత్తెరలో పోక చెక్క అయ్యేది.

"ఎందుకు అమ్మా ఇలా చెయ్యడం" అని ప్రతిదానీ ప్రశ్నించే వాడి తరం తీరు, 'పెద్దవాళ్ళు చెప్తే ఎదురు ప్రశ్న వెయ్యకుండా చెయ్యాల'నే మా నాన్న సూత్రానికి చిరెతించే విషయం.

'వెధవలు. ఇవా వీళ్ళు నేర్పేది స్కూల్లో. ముందు వాళ్ళకి రెండు అంటించాలి. ఒక్క పద్ధతీ సవ్యంగా లేదు ఈ దేశంలో.అదే ఇండియా ఐతేనా' అంటూ మా నాన్న ఈ దేశం వచ్చినప్పుడు చేసిన విమర్శల ప్రచారం వల్లే హైదరాబాదులోని సగం మంది తల్లిదండ్రులు అమెరికా ప్రయాణం విరక్తితో మానుకున్నారని మా తమ్ముడు జోక్ చేస్తూండేవాడు.

ఆయన వాడిని తిట్టొచ్చుగానీ, నేనెప్పుడైనా ప్రబంధ్ ని ఒక మాట అంటే వాడిని వెనకేసుకొచ్చేవాడు 'మొత్తం సిస్టమే సరిగ్గా లేని దేశంలో పెంచుతూ వాడిని తిట్టకు. నేను ఇండియాలో పెంచి చూపిస్తా వాడిని బ్రహ్మాండంగా ' అనేవాడు, ఆవు మీద వ్యాసంలా. ఇక్కడికి వచ్చేసి మాతో ఉండిపోతే, ఆయన పొద్దున్నే లేచి 'పేపర్, పాలు, కరెంటు కోత లాంటి ఇబ్బందులు పడక్కర్లేదు, ఎంతో కొంత సుఖంగా ఉండొచ్చు' అని సౌలభ్యాలవైపు ఆయన మనసు మళ్ళించడానికి ఎంత ప్రయత్నించినా విఫలులమైనాము.

"నాన్నా! చూడు ఇన్నిరకాల కూరగాయలు ఫ్రెష్షుగా దొరుకుతాయి ఇక్కడ. ఎంత ఆరోగ్యం, వీలు? " అని ఆరాటంగా స్టోరుకి తీసుకెళితే, అన్ని రకాల విచిత్రమైన ఆకుల్నీ, అలమల్నీ పరీక్షించి

"ఏంటీ చెత్తంతా తింటారా మేకల్లా? ఉమ్మెత్తకాయల్ని కూడ తింటున్నారో ఏంటో, విషం అని చెప్పు వెర్రివాళ్ళకి. ఈ ఆకులన్నీ వినాయకచవితి పత్రి పూజకి తప్ప ఎందుకూ పనికి రావు. చక్కగా వంకాయ అల్లం కూర, గోంగూర పచ్చడి తినమను బతికున్నన్నాళ్ళూ రుచిగా" అని స్తోత్రం చదివేవాడు.

ప్రపంచమంతా అద్భుతం అనే నయాగరా ఫాల్సుకి ఆశగా తీసుకెళితే "ఇదా? మేము చిన్నప్పుడు ఈదిన చెరువుల పక్కనే ఇలాంటివి బోలేడు చూశా. ఎక్కడైతేనేం నీళ్ళు పై నుంచి కింద పడడమేగా? దూరం నుంచి చూడ్డం తప్ప వీళ్ళు దగ్గిరకి వెళ్ళానివ్వరు. అదే ఇండియా అయితే మన ఇష్టం, ఎక్కడ ఈదినా అడిగేవాడు లేడు. ఇక్కడంతా హడవిడి తప్ప క్రియ శూన్యం. ' అని తీసి పారేసేవాడు.

సాయంత్రం నేను ఆఫీసు నుంచి వచ్చేలోగా రకరకాల వంటలు చేసి పెట్టేవాడు, ఎంత వద్దన్నా వినకుండా. సీరియల్ తిని స్కూలుకి వెళ్ళే ప్రబంధ్ కి పొద్దున్నే రవ్వదోశలూ, మావిడికాయ పచ్చళ్ళూ అలవాటు చేశాడు. వాడు నేను పెట్టినవన్నీ చప్పగా ఉన్నాయని, తాతయ్య చేత అడిగి చేయించుకునేవాడు. ఒక్క తిండి విషయంలో మాత్రం వారిద్దరి మధ్యా క్రమశిక్షణకి తావు ఉండేది కాదు.

'ఇంతింత కారాలు ఏంటి నాన్నా, ఇవాళ నేను చేస్తాను వంట ఉప్పూ కారం తగ్గించీ' అంటే

'ఆ చప్పిడి కూడు తిని తొంభై ఏళ్ళు బ్రతకడం కన్నా, అన్నీ కావాల్సినట్లు తినేసి త్వరగా చచ్చిపోడమే మేలు. నా వాటా బెండకాయలు నాకు పడెయ్యి, నాకిష్టమైనట్టు వండుకుంటా' అనేవాడు.

ఎక్కడ దొరికేవారో, వాకింగ్ అని వెళ్ళి రోజుకొకళ్ళని తీసుకొచ్చేవాడు 'అమ్మాయి, ఇదిగో వీళ్ళూ తెలుగువాళ్ళేట ' అంటూ. వయోభేదం లేకుండా అందరూ బిలబిలమని వచ్చేవాళ్ళు ఆయనతో గడపడానికి 'అంకుల్ని మా ఇంట్లో దింపేసి వెళ్ళండి, లేపోతే మేము పికప్ చేసుకోగలం' అంటూ.

'నీకు మరీ ఫాన్స్ ఎక్కువయిపోయారు నాన్నా' అంటే ముసిముసిగా నవ్వుకునేవాడు.

'వాళ్ళందరి మనసులు మార్చేసి, ఇండియా తీసుకెళ్ళిపోతాడు తనతో పాటూ' అనేవాడు మా తమ్ముడు.

ఆయనకి అమెరికాలోని అన్ని వింతలూ చూపించెయ్యాలని నా ఆరాటం. 'బయటకి వెళదాం పద నాన్నా' అంటే, 'ఎందుకు డబ్బులు దండగ. ఎలాగో రెంటు కడతాముగా, ఇంట్లో ఉండి న్యాయం చేద్దాం' అనేవాడు.

మధ్యాహ్నం ప్రబంధ్ 'తాతా' అని అరుచుకుంటూ స్కూల్ నుంచి రాగానే అన్నం పెట్టి, హోంవర్క్ చేయించేవాడు. వాడు వచ్చినప్పుడు తలుపు తియ్యకపోతే ఇబ్బంది పడతాడని, మధ్యాహ్నం నిద్ర మానుకుని ఎదురుచూసేవాడు . ఐనా ముసిపెంగా 'ఇప్పటిదాకా ఇల్లు ప్రశాంతంగా ఉంది. వచ్చాడుగా, ఇంక కిష్కింధకాండే' అనేవాడు. 'పనిలో పని వాడికి కాస్త తెలుగు నేర్పు నాన్నా' అంటే

'శిక్షణలో మొదటి అడుగు బాసింపెట్లు వేసుకుని కూచోవాలి వాడు అప్పుడే మొదలెడతా అనేవాడు '. అయిదుఏళ్ళ క్రితం మొదలయిన ఆ తెలుగు నేర్పే ప్రహసనం మొదటి అడుగు దగ్గిరే ఆగిపోయి ఉంది.

నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్న ప్రబంధ్ వైపు మరోసారి చూశాను. వాడిని నాతో ఇండియా తీసుకువెళితే హాస్పటల్లో పరుగుల మధ్య, మా రోదన చూస్తే వాడి లేత గుండె గాయపడి జీవితాంతం ఏడుస్తుందేమో! మనవాళ్ళు అనుకున్న వాళ్ళ దగ్గిర చెడువార్త ఎప్పుడూ దాచాలనో, చెప్పడంలో తాత్సారం చెయ్యాలనో అనిపిస్తుంది. ఏది జరిగినా తిరిగొచ్చాకే వాడికి చెప్పాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

ఎయిర్పోర్ట్ కి వెళ్ళే దారిలో మళ్ళీ అపర్ణకి ఫోన్ చేశాను.

"ఒక ఆక్సిజెన్ సిలిండరే ఉన్న వాన్ దొరికింది అక్కా! వాడు రాను, మా సార్ని పర్మిషన్ అడగాలి అంటే మావయ్య అరిచి బయల్దేరదీసాడు. దారిలో ఉన్నాము. రెండు గంటల్లో విజయవాడ ఆయుష్ ఆసుపత్రిలో ఉంటాము" అంది.

నాక్కాస్త ఊరట అనిపించింది "గుడ్. నా ఫ్లయిట్ గంటలో ఉంది. ఫోన్ ప్లాన్ తీసుకుంటాను. ఏం జరుగుతోందో వాట్సాప్ లో రాస్తూ ఉండు, నాకూ అన్నయ్యకీ. ఎన్నిసార్లు అని ఫోన్ ఎత్తగలవు? ఏమైనా తిన్నావా?"

" ఆ తిన్నాను అక్కా. నాకిప్పుడు ధైర్యంగా. నువ్వు బెంగపడకుండా రా" ధైర్యం చెప్పాల్సిన కర్తవ్యం గుర్తొచ్చిన దానిలా అంది బింకంగా. అది అబద్ధం చెప్తోందని తెలుసు.

మరోసారి కృష్ణతో మాట్లాడాను. ఊరటకి ఊరికే ఫోన్ చేసుకోవడం తప్ప ఏముంది మాటలకి?

అవసరమైనప్పుడు నిద్రరాదు అని మరోసారి ఋజువైంది. ఇరవై రెండు గంటలు కంటకంగా గడిచాయి.

ఆ క్షణం విజయవాడలో వాలిపోవాలన్న నా ఆరాటంతో నిమిత్తం లేకుండా విమానం నత్తనడకతో డిల్లీ ద్వారా విజయవాడ చేరింది. గమ్యం చేరేలోగా ఏం వినాల్సొస్తుందో అనే భయం బిగబట్టి, ఇరవై రెండు గంటల పాటూ చెల్లి రాస్తున్న విషయాలు చదువుతుంటే గుండె ద్రవించిపోయింది. దారిలో నాన్న నొప్పితో, ఆయాసంతో విలవిలలాడారనీ, ఆసుపత్రి చేరగానే ఐసీయులోకి తీసుకెళ్ళిపోయి డాక్టర్లు ఇంకా ప్రయత్నిస్తున్నారనీ చెప్తుంటే ఎంత దుఖించినా తరగని బెంగ రెట్టింపయ్యింది.

విజయవాడలో విమానం దిగి, హాస్పిటల్ పేరు చెప్పి టాక్సీ అడిగాను. ఆసుపత్రి గుమ్మంలో అడుగు పెడుతుంటే ముందు వారలో ఉన్న రోగులూ, గుప్పున వస్తున్న మందుల వాసనా స్వాగతానికి మళ్ళీ కన్నీళ్ళు ఉబికాయి.

నాన్న పేరు చెప్తే రెండో అంతస్తులో ఉన్న ఐసీయులో ఉన్నారని చెప్పారు. పిచ్చి పట్టినట్లు అందరినీ తోసుకుంటూ పరిగెత్తాను.

ఐసీయు గది ముందు దిగాలుగా కూచునుంది అపర్ణ. నన్ను చూడగానే ఇరవైనాలుగు గంటలుగా ఆపుకున్న దుఖం పొంగి "అక్కా" అని బావురుమంటూ వచ్చి కౌగిలించుకుంది.

కొన్ని గంటల్లో మా ఇద్దరి విషాదానికీ మా తమ్ముడూ వచ్చి తోడయ్యాడు. రాత్రయితే ఒక్కళ్ళే ఆసుపత్రిలో ఉండాలన్న నియమం సడలించమనీ, ఒక్క బంధువూ లేని ఆ ఊళ్ళో ఐసీయు ముందు పడిగాపులు పడుతూ ఉండనివ్వమనీ డాక్టర్లని వేడుకున్నాము. సిబ్బంది కనికరించారు.

యముడితో ముప్ఫై గంటల యుద్ధం తరువాత, పిల్లల్ని ఇంకోసారి చూడాలన్న నాన్న సంకల్పబలం గెలిచింది. కళ్ళు తెరిచారు. ఒక్కరినే ఐసీయులోకి పంపుతామంటే ముందుగా చెల్లిని లోపలికి పంపాము.

తలుపు బయట నుంచుని అద్దంలోంచి తొంగి చూస్తే నాన్న ఒళ్ళంతా వైర్లతో, వెంటిలేటర్తో కనిపించారు. సింహంలా గర్జిస్తూ తనకేం కాదు అని మొండి ధైర్యంతో బతుకు లాక్కొస్తున్న నాన్నని...ఆ క్షణం అంత బేలగా, బలహీనంగా చూడటం ఎప్పటికీ వెంటాడే వేదన.

చెల్లి బయటకి రాగానే ఆపుకున్న దుఖం పెల్లుబికింది. 'అక్కా, అన్నయ్యా' వచ్చారా అన్నది చెల్లికి నాన్న సైగ చేసి అడిగిన మొదటి ప్రశ్న. ఒక్కసారి ముగ్గురినీ చూడాలంటున్నాడని ఎంతో బతిమాలితే, ఒకే ఒక అవకాశం ఇచ్చింది నర్స్. మేము డీలా కనిపిస్తే పేషంట్ మానసికంగా దెబ్బ తింటాడు అని హెచ్చరిస్తే, లేని ధైర్యం నటిస్తూ ముగ్గురమూ నాన్న రూంలోకి ఒకేసారి అడుగుపెట్టాము.

ఊహించినట్టుగానే, ఒకరినొకరు చూసుకోగానే మా అందరి దుఖం ఉవ్వెత్తున లేచింది.

ఎన్నో చెప్పాలని సైగలు చేసేస్తున్న నాన్న ఒళ్ళంతా సూదులు గుచ్చిన రక్తపు గాట్లు. రెప్పల మీద ప్లాస్టర్లు, పక్కకి తిరిగిపోయిన కళ్ళు, నోరు. ఎముకలు అంటుకుపోయి, కళ్ళు లోతుకుపోయి మా నాన్నేనా అనిపిస్తున్న నాన్న. మా అందరినీ ఇబ్బంది పెట్టినందుకు బాధ పడుతూ సారీ అన్నట్టు సైగ చేసాడు. ఎప్పటికీ సంతోషంగా కలిసి ఉండమని చెప్పాడు. ఇంటికి తీసికెళ్ళిపొమ్మని కన్నీరు పెట్టుకున్నాడు.

ఆకలేసినా లేకిగా అడగకూడదనీ, అతిధులుగా వెళ్ళినప్పుడు, ఎంత ఇష్టమైనా ఒకటి కన్నా ఎక్కువ ఎవరింట్లోనూ తినకూడదనీ నేర్పిన నాన్న దీనంగా పొట్టవైపు చూపించి 'తినడానికి ఏదైనా పెట్టమని ' జాలిగా, అరవై ఏళ్ళలో మొదటిసారి అడిగాడు. మా ముగ్గురికీ దుఖంతో గొంతు పూడుకుపోయింది. మానిటర్ మీద మారుతున్న రీడింగ్స్ చూసి నర్స్ మమ్మల్ని తిట్టి బయటకి తోసేసింది.

ఆయనకి కాస్త తిండి పెట్టలేకపోతున్నందుకు, అందరూ చూస్తున్నారని కూడా మర్చిపోయి ముగ్గురమూ గుండెలవిసేలా ఏడుస్తూ, సముదాయించుకుంటూ మళ్ళీ ఐసీయు బయట కూర్చుండిపోయాం.

అమ్మ పోయాక, నాన్నని ఒక్కడినే ఇండియాలో వదిలేసి ముగ్గురం ఇతర దేశాలకి ఎగిరిపోయామనే అపరాధభావం ముగ్గురికీ ఉంది. రోజూ నాన్నకి ఫోన్ చేసినా, మనసులో బోలెడంత ప్రేమ ఉందిలే అని సర్దిచెప్పుకున్నా,

'ఇక్కడకొచ్చేయ్ నాన్నా, ఇప్పటికైనా కాస్త సుఖపడుదువుగానీ అని మొరాయిస్తున్న నాన్నకి నచ్చచెప్పే ప్రయత్నం చేసినా, సంవత్సరానికి ఒకసారి నాన్న దగ్గరకి వెళ్ళొచ్చినా ఏదీ పరిహారంగా లెక్కరాదు – అవసరం తీరాక తల్లిదండ్రుల్ని వదిలేసిన ఎంతోమందిలో మేమూ ఉన్నాం, ఇదే నిజం అంతే! మరొకర్ని విమర్శించే హక్కు మాకు లేదు! సమర్ధనకేం, ఏ కారణాలైనా చెప్పుకోవచ్చు!

ఒంటి మీద కండువాతో సహా ఉన్న కాస్త ఆస్తి, ఊళ్ళో వాళ్ళందరికీ దానం చేసిన తన తండ్రి పేరుని గర్వంగా తన కొడుకుకి పెట్టుకుని, ముప్పయి ఏళ్ళల్లో కొడుకుని పేరు పెట్టి 'కృష్ణ ' అని పిలిస్తే తన తండ్రిని పేరుతో పిలిచిన అపరాధం చేసినట్టని నమ్మి పిలవని మా నాన్న –

తండ్రి పోయిన తరువాత, ఒంటరి తల్లి క్రమశిక్షణకు తల ఒగ్గి, చదువొదిలేసి చిన్నతనంలోనే కుటుంబ భారాన్ని పెద్ద కొడుకుగా తలకెత్తుకున్న మా నాన్న –

నాలుగు మైళ్ళు నడిచి రెండు రూపాయలకు ఆరు ఇడ్లీలు తీసుకుని, తను పంపు నీళ్ళు తాగేసి ఇద్దరు తమ్ముళ్ళనీ, చెల్లెలినీ ప్రాణప్రదంగా సాకి, పెళ్ళిళ్ళు చేసి, ఆదర్శమైన మా నాన్న –

వాళ్ళ అమ్మ చూపించి పెళ్ళి చేసుకోమన్న మా అమ్మ మెళ్ళో తాళి కట్టి, చేతనయినంతగా భర్తగా బాధ్యతలు నిర్వర్తించి రిటైర్ అయ్యాక వ్యక్తిగత జీవితంలోనూ ఒంటరయిపోయినా, ఎవరి మీదా ఆధార పడకుండా నిబ్బరం నటించి, సంతోషం మాత్రమే పంచి బతికిన మా నాన్న –

పొద్దున్న నాలుగింటికి లేచి చదువుకోవాలి అనే శాసనం నుంచీ, ఉన్నవాటితో సంతృప్తిగా సద్దుకోవాలి అనే సూక్తి వరకూ అడుగడుగునా నేర్పిన పాఠాలూ, ఆయన చేసిన త్యాగాలూ మనసు కలచివేస్తుంటే ఆజన్మాంతం ముగ్గురు పిల్లలనీ ఋణగ్రస్తులుగా మిగిల్చిన మా నాన్న –

తల్లిదండ్రులు లేని లోటు, భార్య పోయిన మథన, పిల్లలు దగ్గిర లేని బాధ, మనవలతో గడపలేని వెలితి తొలుస్తున్నా, రాబందుల్లా ఎంతో కొంత దోచుకుపోయి పలకరింపు పేరుతో ఆయన ఒంటరితనాన్ని కుళ్ళబొడిచి, చేసే సాయం కన్నా ప్రచారం ఎక్కువ చేసుకునే బంధువుల మధ్య మనిషి ఇంటికొస్తే చాలనుకుని ఆశగా గుమ్మం వైపు చూసిన మా నాన్న –

కఱ్ఱ ముక్క, పగిలిపోయిన రబ్బర్ బంతితో రోడ్ మీద చిన్నపిల్లలు ఆడినా, అంతర్జాతీయస్థలిలో చెయ్యి తిరిగిన ఆటగాళ్ళు ఆడినా, వర్ధమాన ఆటగత్తెలు రంజీ ట్రోఫీ ఆడినా క్రికెట్ అయితే చాలు చూడాలనుకుని నర్సులందరినీ వారంలో స్నేహితులుగా మార్చేసుకున్న మా నాన్న –

తను చివరిసారి చూడాలనుకున్న వాళ్ళంతా వచ్చి చూసేదాకా ప్రాణాలు ఉగ్గబట్టుకుని, కుటుంబపెద్దగా ప్రేమని పంచడమే తప్ప తాను ఎప్పుడూ సరిగ్గా అనుభవించలేక ఆప్యాయతల కోసం మనుషులని ప్రాకులాడుతూ బతికిన మా నాన్న – వారం తరువాత తుది శ్వాస విడిచాడు.

నిన్నమొన్నటి దాకా కప్పిపుచ్చిన మా బింకం పటాపంచలైంది. అమ్మ పోయిన గాయం నుంచి ఇంకా కోలుకోక ముందే నాన్న కూడా దూరమయ్యాడు.

మూడోసారి గుండెపోటుతో, జాతకంలో రాసిపెట్టి ఉన్న చివరి ముప్పై క్షణాల ఐహిక నరకాన్ని పూర్తిచేసి, నిష్కల్మషంగా అరవై ఏళ్ళు పూజించినా కరగని దేవుడి పాషాణ హృదయం గెలిచాననుకుంటున్న మరో విజయం ముందు, తలవంచాడు.

ప్రపంచానికి ప్రాణం లేని ఐసు ముక్కగా కనపడుతున్ననాన్నమీద, కర్మ తంతులో భాగంగా నిర్దాక్షిణ్యంగా పురోహితుడు నీళ్ళు గుమ్మరిస్తున్న చేదు జ్ఞాపకాలు, భారతదేశంతో తెగిన చివరి బంధం వీడ్కోలు బహుమతులుగా మిగిలాయి. బతికుండగా తన పితృదేవతలకు క్రమం తప్పక విధులని ఆచరించిన మా నాన్నకు ఏ విధంగానూ లోటు రాకుండా కర్మ నిర్వర్తించాలని, కొండంత దుఃఖాన్ని కడుపులో దాచుకుని, కొడుకుగా ఆయత్తమైన మా తమ్ముడికి చేతులెత్తి నమస్కరించాలనిపించింది.

అమెరికా తిరిగొచ్చి వార్త చెప్పగానే, 'తాత కావాలి ' అంటూ ప్రబంధ్ గుండెలవిసేలా ఏడ్చిన ఏడుపు కన్నా, భగవంతుడు మనుషులని హింసించి పొందే వినోదం తాలూకు వికట్టాట్టహాసమే గట్టిగా వినిపిస్తోంది.

తప్పని మరణం, తప్పించుకోలేని దుఃఖం సహజమని తెలిసినా, కాలంలో కొట్టుకుపోతున్న ఎన్నో కుటుంబాల ఆక్రోశం వంతు మాదాకా వచ్చేసరికీ ఓర్చుకోవడం దుర్భరంగా ఉంది. ప్రపంచానికి మా నాన్న ప్రాణం ఎంతోమందిలో ఒకటే కావొచ్చు, మాకు మాత్రం ఎంతో మందిలో మా నాన్న ఒకడే ప్రాణం!

గర్భం దాల్చి, ప్రాణాన్ని పణంగా పెట్టి ప్రతిసృష్టి చెయ్యగల అమ్మ ఎంత గొప్పదో, ప్రకృతిసిద్ధంగా తొమ్మిది నెలలు మోయలేకపోయినా జన్మంతా గుండెల మీద పిల్లల్ని ఇష్టంగా మోసిన మా నాన్నైనా, ఎవరి నాన్నైనా అంతే గొప్ప. మాతృత్వ ప్రేమ కొలమానం అయితే నాన్న స్థానం అమ్మ తరువాతది కాదు, అమ్మతో సమానమే!!

---o---

Click here to share your comments on this story